

Arrest

nr. 84 243 van 5 juli 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 april 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat S. JANSSENS loco advocaat F. GELEYN en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.M.M. (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 1 februari 1973 geboren in Kirkook. U bent een soennitische Koerd. Sinds 2005 was u samen met uw zakenpartner (B.), de eigenaar van een groothandel in voedingsmiddelen. Sinds 2009 verkocht u grote hoeveelheden voedingswaren aan enkele brigades van het Iraakse leger. Op 20 mei 2011 vond uw echtgenote (R.M.I.) (O.V. X) een aan u gerichte dreigbrief waarin u werd aangemaand te stoppen met uw werk. Twee dagen voordien had ook (B.) eenzelfde dreigbrief ontvangen. Jullie namen de dreigementen echter niet ernstig en bleven gewoon verder werken. Op 16 juni 2011 ontving u een tweede dreigbrief. Opnieuw had (B.) een tweetal dagen voordien eenzelfde dreigement ontvangen. Deze keer werd er ook een losgeld van 100 000 \$ geëist. Jullie namen het dreigement ook deze keer niet ernstig. Op 26 juni 2011 werd u 's avonds opgebeld door (M.), de broer van (B.). Hij vertelde u dat

(B.) en zijn dochter werden beschoten. (B.) was slechts gewond maar zijn dochter (L.) was bij de beschieting omgekomen. U verliet samen met uw gezin de wijk en dook onder bij een oom in een nabijgelegen wijk van Kirkoeq. Daar bleven jullie tot 12 juli 2011. Nadat u alles had verkocht vertrok u op die dag samen met uw gezin naar Istanbul. Daar bleven jullie tot 25 juli 2011. Per vrachtwagen reisden jullie verder naar België waar u op 2 augustus 2011 asiel aanvraag.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uzelf en de andere gezinsleden, uw badge van de kamer van koophandel van Kirkoeq, uw woonstkaart, twee rijbewijzen, een voedselrantsoenkaart en de eigendomsakte van uw huis. Tevens legt u kopies voor van een medisch attest van uw zakenpartner (B.), de overlijdensakte van zijn dochter (L.), twee dreigbrieven, een getuigenverklaring, de identiteitskaarten, nationaliteitsbewijzen en voedselrantsoenkaarten van de twee getuigen, de identiteitskaart, de voedselrantsoenkaart en het nationaliteitsbewijs van (B.) en bestelbonnen van uw winkel.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Allereerst moet worden vastgesteld dat uw verklaringen op meerdere punten in tegenspraak zijn met de documenten die u heeft voorgelegd ter staving van uw asielaanvraag waardoor ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vluchtrelaas en de oprechtheid van uw verklaringen. Zo verklaart u dat uw familie pas in de tweede dreigbrief bedreigd werd en dat dit in de eerste dreigbrief nog niet het geval was (CGVS, p.15, 16). Dit is echter evenmin correct. In de eerste dreigbrief wordt immers duidelijk vermeld dat u en uw familie vermoord zouden worden indien u niet zou stoppen met uw werk. In de tweede dreigbrief wordt over uw familie echter met geen woord gerept (zie vertaling dreigbrieven). Dit terwijl u beweert dat er in de tweede dreigbrief werd gezegd dat ze u gingen vermoorden en dat uw kinderen ontvoerd en vermoord zouden worden. U verklaart eveneens dat in de tweede dreigbrief werd vermeld dat u ontvoerd zou worden (CGVS, p.15, 16). Ook hierover wordt in de tweede dreigbrief echter met geen woord gerept (zie vertaling dreigbrieven). Het feit dat u niet precies blijkt te weten wat er in de aan u gerichte dreigbrieven staat doet ernstige twijfels rijzen over de authenticiteit van de brieven en de geloofwaardigheid van het door u ingeroepen vluchtrelaas. Uw verklaring dat u niet zo goed kunt lezen is niet afdoende en bovendien weinig plausibel. Van iemand die beweert drie talen te spreken en zaakvoerder is van een groothandel in voedingsmiddelen kan worden verwacht dat hij beschikt over voldoende leesvaardigheid om de inhoud van aan hem persoonlijk gerichte dreigbrieven correct weer te geven (CGVS, p.3, 5, 6, 14, 15).

Hierbij aansluitend is het opmerkelijk dat de getuigenis van uw buurmannen enkel stelt dat u door een terroristische groepering werd bedreigd omdat u geweigerd had om 100 000 \$ aan hen te betalen (zie vertaling getuigenis). Zij reppen echter met geen woord over het feit dat u werd bedreigd omdat u leverde aan het leger. Men kan er toch van uit gaan dat uw buurmannen ook hiervan op de hoogte zijn, daar u verklaart dat u hen de dreigbrieven had laten zien (CGVS p.17). Dat ze dit niet vermelden in hun getuigenis, is dan ook merkwaardig. Bovendien moet worden gesteld dat dergelijke getuigenissen geen objectieve bewijswaarde hebben, enerzijds door het gesolliciteerd karakter ervan en anderzijds door het feit dat dergelijke verklaringen door eender wie kunnen zijn opgeschreven.

Vervolgens wordt de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven en vrees verder ondermijnd door uw reactie op de dreigbrieven die u ontving. Zo verklaart u dat u en uw zakenpartner (B.) reeds twee dreigbrieven hadden ontvangen namelijk op 20 mei 2011 en op 16 juni 2011. Deze dreigbrieven zouden jullie niet ernstig hebben genomen (CGVS, p.10, 11, 16). Gezien de inhoud van deze dreigbrieven en de reputatie van Ansar al Sunnah, de groepering die volgens u de dreigbrieven hebben gestuurd, is dit zeer verwonderlijk. In de eerste dreigbrief worden u en uw familie immers expliciet bedreigd. In de tweede dreigbrief wordt bovendien vermeld dat het vonnis zo snel mogelijk zal uitgevoerd worden en dat dit maar een paar nachten zou duren (zie vertaling dreigbrieven). Zelf verklaart u daarenboven dat u wist dat ze onschuldige mensen vermoordden. In het licht van bovenstaande is het dan ook zeer bevreemdend dat u deze dreigementen niet serieus nam en dat u zelfs dacht dat het niet zo riskant voor jullie zou zijn (CGVS, p.17, 18). Het feit dat jullie jullie werk gewoon voortzetten en gewoon thuisbleven, valt niet te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Pas na de beschieting van (B.) zouden jullie jullie huis hebben verlaten, maar zelfs dan blijft de winkel wel gewoon open. Zelf zou u niet meer naar de winkel gaan maar uw werknemers zouden alle zaken afgehandeld hebben (CGVS, p.9, 11). Dat u dit soort dreigementen van een groepering die reeds vanaf 2003 verantwoordelijk was voor meerdere ernstige aanslagen in de regio van Kirkoeq en van wie u wist dat ze verantwoordelijk waren voor de moorden op onschuldige burgers niet onmiddellijk serieus neemt doet grote twijfels rijzen over de waarachtigheid van uw asielaanvraag.

Vervolgens dient de aandacht te worden gevestigd op enkele opmerkelijke verklaringen die u in de loop van het gehoor aflegt en de documenten die u ter staving van uw asielaanvraag voorlegt. Zo verklaart u herhaaldelijk dat de dreigbrieven afkomstig zijn van de groepering Ansar al Sunnah. U verklaart zelfs dat op de brieven staat aangegeven dat ze afkomstig zijn van deze groepering (CGVS, p.15, 16, 22). Op de dreigbrieven staat echter duidelijk vermeld dat ze afkomstig zijn van de groepering Ansar al Islam. Op het einde van het gehoor verklaart u wel correct dat Ansar al Sunnah ook bekend staat als Ansar al Islam (CGVS, p.22), maar desalniettemin blijft het bevreemdend dat u het aanvankelijk steeds, zonder enige nuancering, had over de Ansar al Sunnah. Temeer daar uw echtgenote wel steeds de naam Ansar al-Islam gebruikt. Dat jullie een andere naam zouden gebruiken voor de organisatie die jullie bedreigt, is merkwaardig.

Tot slot dient nog worden opgemerkt dat het bevreemdend genoemd mag worden dat u niet weet waar (B.) zich momenteel zou bevinden, wanneer hij Irak zou hebben ontvlucht of waar hij in de periode na de beschieting zou hebben verbleven (CGVS, p.4, 9, 11). Het betreft hier immers uw zakenpartner waarmee u zes jaar lang zou hebben samengewerkt, die, vreemd genoeg, telkens enkele dagen voor u de dreigementen ontving en die bovendien gewond raakte en zijn dochter verloor toen hij werd beschoten door jullie vermeende belagers. Gezien de impact die deze voorgehouden gebeurtenissen hebben gehad op het leven van uzelf en uw familie mag worden verwacht dat u meer informatie over de situatie van uw zakenpartner zou kunnen verstrekken. Zeker gezien het feit dat u wel kopies van zijn identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, voedselrantsoenkaart en medisch attest kunt voorleggen. Doordat u dit niet kunt doen kunnen er eens te meer vraagtekens worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vluchtmotieven.

Bijgevolg dient worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Bovenstaande elementen laten het CGVS dan ook geen andere keuze dan u de vluchtelingenstatus te weigeren.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Kirkoek in de provincie At-Ta'mim in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Kirkoek te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Kirkoek in de provincie At-Ta'mim wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in Kirkoek merkkelijk verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Kirkoek is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is gestegen terwijl het geweld tegen bepaalde minderheden oa. tegen de Christenen blijft voortduren. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Kirkoek. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in Kirkoek leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol oa. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden oa. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën oa. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel (zie bijgevoegde SRB " De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkoek dd. 5 januari 2012).

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Kirkoek is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kirkoek subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Kirkoek nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in Kirkoek dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Kirkoek aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Kirkoek blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De algemene veiligheidssituatie is reeds

geruime tijd merkbaar verbeterd. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Kirkook is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in Kirkook, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Kirkook actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Kirkook aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Ze zijn hoofdzakelijk een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst, familiale situatie en werkzaamheden. De documenten betreffende (B.) en zijn dochter kunnen niet beschouwd worden als voldoende bewijs dat u daadwerkelijk persoonlijk geïdendeerd zou worden. Bovendien moet worden aangestipt dat het voorleggen van documenten gepaard dient te gaan met het afleggen van geloofwaardige en samenhangende verklaringen. Dat is hier niet het geval.

Dient nog worden opgemerkt dat ook in hoofde van uw echtgenote (R.M.I.) (O.V. X) werd besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van R.M.I. (verzoekster) als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 4 januari 1979 geboren in Habaniya. Na uw huwelijk woonde u samen met uw echtgenoot (A.M.M.) (O.V. X) in de wijk Qadisiya in Kirkook. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt. Samen met zijn zakenpartner (B.) was uw echtgenoot eigenaar van een groothandel in voedingsmiddelen. Sinds 2009 verkocht hij grote hoeveelheden voedingswaren aan enkele brigades van het Iraakse leger. Op 20 mei 2011 vond u een aan uw echtgenoot gerichte dreigbrief waarin hij werd aangemaand te stoppen met zijn werk. Twee dagen voordien had ook (B.) eenzelfde dreigbrief ontvangen. Ze namen de dreigementen echter niet ernstig en bleven gewoon verder werken. Op 16 juni 2011 ontving uw echtgenoot een tweede dreigbrief. Opnieuw had (B.) een tweetal dagen voordien eenzelfde dreigement ontvangen. Deze keer werd er ook een losgeld van 100 000 \$ geëist. Ze namen het dreigement ook deze keer niet ernstig. Op 26 juni 2011 werd uw echtgenoot 's avonds opgebeld door (M.), de broer van (B.). Hij vertelde hem dat (B.) en zijn dochter werden beschoten. (B.) was slechts gewond maar zijn dochter (L.) was bij de beschieting omgekomen. U verliet samen met uw gezin de wijk en dook onder bij een oom in een nabijgelegen wijk van Kirkook. Daar bleven jullie tot 12 juli 2011. Nadat uw echtgenoot alles had verkocht vertrok u op die dag samen met uw gezin naar Istanbul. Daar bleven jullie tot 25 juli 2011. Per vrachtwagen reisden jullie verder naar België waar u op 2 augustus 2011 asiel aanvroeg.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u dezelfde documenten voor als uw echtgenoot (A.M.M.) (O.V. X).

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot (A.M.M.) (O.V. X) (CGVS, p.2). In hoofde van deze laatste werd besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van subsidiaire bescherming omdat zijn

verklaringen niet van die aard waren dat er geconcludeerd kon worden dat hij een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Aangezien u zich op dezelfde vluchtmotieven baseert als uw echtgenoot, kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève.

In hoofde van uw echtgenoot besliste het CGVS als volgt:

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Allereerst moet worden vastgesteld dat uw verklaringen op meerdere punten in tegenspraak zijn met de documenten die u heeft voorgelegd ter staving van uw asielaanvraag waardoor ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vluchtrelaas en de oprechtheid van uw verklaringen. Zo verklaart u dat uw familie pas in de tweede dreigbrief bedreigd werd en dat dit in de eerste dreigbrief nog niet het geval was (CGVS, p.15, 16). Dit is echter evenmin correct. In de eerste dreigbrief wordt immers duidelijk vermeld dat u en uw familie vermoord zouden worden indien u niet zou stoppen met uw werk. In de tweede dreigbrief wordt over uw familie echter met geen woord gerept (zie vertaling dreigbrieven). Dit terwijl u beweert dat er in de tweede dreigbrief werd gezegd dat ze u gingen vermoorden en dat uw kinderen ontvoerd en vermoord zouden worden. U verklaart eveneens dat in de tweede dreigbrief werd vermeld dat u ontvoerd zou worden (CGVS, p.15, 16). Ook hierover wordt in de tweede dreigbrief echter met geen woord gerept (zie vertaling dreigbrieven). Het feit dat u niet precies blijkt te weten wat er in de aan u gerichte dreigbrieven staat doet ernstige twijfels rijzen over de authenticiteit van de brieven en de geloofwaardigheid van het door u ingeroepen vluchtrelaas. Uw verklaring dat u niet zo goed kunt lezen is niet afdoende en bovendien weinig plausibel. Van iemand die beweert drie talen te spreken en zaakvoerder is van een groothandel in voedingsmiddelen kan worden verwacht dat hij beschikt over voldoende leesvaardigheid om de inhoud van aan hem persoonlijk gerichte dreigbrieven correct weer te geven (CGVS, p.3, 5, 6, 14, 15).

Hierbij aansluitend is het opmerkelijk dat de getuigenis van uw buurmannen enkel stelt dat u door een terroristische groepering werd bedreigd omdat u geweigerd had om 100 000 \$ aan hen te betalen (zie vertaling getuigenis). Zij reppen echter met geen woord over het feit dat u werd bedreigd omdat u leverde aan het leger. Men kan er toch van uit gaan dat uw buurmannen ook hiervan op de hoogte zijn, daar u verklaart dat u hen de dreigbrieven had laten zien (CGVS p.17). Dat ze dit niet vermelden in hun getuigenis, is dan ook merkwaardig. Bovendien moet worden gesteld dat dergelijke getuigenissen geen objectieve bewijswaarde hebben, enerzijds door het gesolliciteerd karakter ervan en anderzijds door het feit dat dergelijke verklaringen door eender wie kunnen zijn opgeschreven.

Vervolgens wordt de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven en vrees verder ondermijnd door uw reactie op de dreigbrieven die u ontving. Zo verklaart u dat u en uw zakenpartner (B.) reeds twee dreigbrieven hadden ontvangen namelijk op 20 mei 2011 en op 16 juni 2011. Deze dreigbrieven zouden jullie niet ernstig hebben genomen (CGVS, p.10, 11, 16). Gezien de inhoud van deze dreigbrieven en de reputatie van Ansar al Sunnah, de groepering die volgens u de dreigbrieven hebben gestuurd, is dit zeer verwonderlijk. In de eerste dreigbrief worden u en uw familie immers expliciet bedreigd. In de tweede dreigbrief wordt bovendien vermeld dat het vonnis zo snel mogelijk zal uitgevoerd worden en dat dit maar een paar nachten zou duren (zie vertaling dreigbrieven). Zelf verklaart u daarenboven dat u wist dat ze onschuldige mensen vermoordden. In het licht van bovenstaande is het dan ook zeer bevreemdend dat u deze dreigementen niet serieus nam en dat u zelfs dacht dat het niet zo riskant voor jullie zou zijn (CGVS, p.17, 18). Het feit dat jullie jullie werk gewoon voortzetten en gewoon thuisbleven, valt niet te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Pas na de beschieting van (B.) zouden jullie jullie huis hebben verlaten, maar zelfs dan blijft de winkel wel gewoon open. Zelf zou u niet meer naar de winkel gaan maar uw werknemers zouden alle zaken afgehandeld hebben (CGVS, p.9, 11). Dat u dit soort dreigementen van een groepering die reeds vanaf 2003 verantwoordelijk was voor meerdere ernstige aanslagen in de regio van Kirkook en van wie u wist dat ze verantwoordelijk waren voor de moorden op onschuldige burgers niet onmiddellijk serieus neemt doet grote twijfels rijzen over de waarachtigheid van uw asielrelaas.

Vervolgens dient de aandacht te worden gevestigd op enkele opmerkelijke verklaringen die u in de loop van het gehoor aflegt en de documenten die u ter staving van uw asielrelaas voorlegt. Zo verklaart u herhaaldelijk dat de dreigbrieven afkomstig zijn van de groepering Ansar al Sunnah. U verklaart zelfs dat op de brieven staat aangegeven dat ze afkomstig zijn van deze groepering (CGVS, p.15, 16, 22). Op de dreigbrieven staat echter duidelijk vermeld dat ze afkomstig zijn van de groepering Ansar al Islam. Op het einde van het gehoor verklaart u wel correct dat Ansar al Sunnah ook bekend staat als Ansar

al Islam (CGVS, p.22), maar desalniettemin blijft het bevreemdend dat u het aanvankelijk steeds, zonder enige nuancering, had over de Ansar al Sunnah. Temeer daar uw echtgenote wel steeds de naam Ansar al-Islam gebruikt. Dat jullie een andere naam zouden gebruiken voor de organisatie die jullie bedreigt, is merkwaardig.

Tot slot dient nog worden opgemerkt dat het bevreemdend genoemd mag worden dat u niet weet waar (B.) zich momenteel zou bevinden, wanneer hij Irak zou hebben ontvlucht of waar hij in de periode na de beschieting zou hebben verbleven (CGVS, p.4, 9, 11). Het betreft hier immers uw zakenpartner waarmee u zes jaar lang zou hebben samengewerkt, die, vreemd genoeg, telkens enkele dagen voor u de dreigementen ontving en die bovendien gewond raakte en zijn dochter verloor toen hij werd beschoten door jullie vermeende belagers. Gezien de impact die deze voorgehouden gebeurtenissen hebben gehad op het leven van uzelf en uw familie mag worden verwacht dat u meer informatie over de situatie van uw zakenpartner zou kunnen verstrekken. Zeker gezien het feit dat u wel kopies van zijn identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, voedselrantsoenkaart en medisch attest kunt voorleggen. Doordat u dit niet kunt doen kunnen er eens te meer vraagtekens worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vluchtmotieven.

Bijgevolg dient worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Bovenstaande elementen laten het CGVS dan ook geen andere keuze dan u de vluchtelingenstatus te weigeren.

De overige documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Ze zijn hoofdzakelijk een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst, familiale situatie en werkzaamheden. De documenten betreffende (B.) en zijn dochter kunnen niet beschouwd worden als voldoende bewijs dat u daadwerkelijk persoonlijk geïdende zou worden. Bovendien moet worden aangestipt dat het voorleggen van documenten gepaard dient te gaan met het afleggen van geloofwaardige en samenhangende verklaringen. Dat is hier niet het geval.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uit uw verklaringen blijkt dat u sinds uw huwelijk in 1993 samen met uw echtgenoot in Kirkoek in de provincie At-Ta-mim in Centraal-Irak hebt gewoond, dient in casu de veiligheidssituatie in Kirkoek te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Kirkoek in de provincie At-Ta'mim wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in Kirkoek merkelijk verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Kirkoek is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is gestegen terwijl het geweld tegen bepaalde minderheden oa. tegen de Christenen blijft voortduren. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Kirkoek. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in Kirkoek leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol oa. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden oa. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën oa. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel (zie bijgevoegde SRB " De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkoek dd. 5 januari 2012).

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Kirkoek is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kirkoek subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Kirkoek nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in Kirkoek dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Kirkoek aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Kirkook blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merkkelijk verbeterd. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Kirkook is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in Kirkook, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Kirkook actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Kirkook aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen voeren in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen.

Omtrent het verwijt dat verzoeker de inhoud van de dreigbrieven niet kent wijzen verzoekende partijen erop dat deze de inhoud van de twee dreigbrieven door elkaar haalde, hetgeen hem niet kan worden verweten. Hij ontving deze reeds enkele maanden geleden en hield zich, daar zij geen goede herinnering vormen, niet bezig met deze elke dag te lezen. Het is normaal dat hij niet precies weet welke elementen in de eerste en de tweede brief stonden. Het voornaamste is dat hetgeen wat hij vermeldde in deze brieven staat. Verzoekende partijen benadrukken verder dat verzoeker moeilijkheden heeft om de lezen. Dat hij meerdere talen spreekt wil niet zeggen dat hij deze kan lezen. Verzoeker preciseert ook dat vooral zijn collega B. in hun handel de pen ter hand nam. Gezien verzoeker zwak is in schrijven is het normaal dat hij bepaalde delen niet begrijpt. Wraak staat voor hem synoniem voor ontvoering omdat de groepering op deze wijze wraak zou kunnen nemen.

Inzake de inhoud van de getuigenis van de burens verwijzen verzoekende partijen naar een Franstalig arrest van de RvV van 30 november 2011 waarin gesteld werd dat een privédocument niet louter omwille van dit karakter elke bewijswaarde ontbeert. De ondervrager heeft verder geen verduidelijking gevraagd over de zagezegde lacune. Had deze dit wel gedaan, dan had verzoeker de reden eenvoudig kunnen verklaren. Verzoekende partijen preciseren dat de vermelding van het losgeld op de omslag van de dreigbrief stond, dat verzoeker de dreigbrieven aan zijn burens liet zien maar dat zij deze niet lazen. De burens hadden geen toegang tot de inhoud van de brieven. Zich baserend op de verklaringen van verzoeker is het normaal dat zij niet konden vermelden dat hij werd bedreigd door zijn werk.

Verzoekende partijen betogen dat verzoeker de brieven ernstig nam. Hij dacht echter geen levensgevaar te lopen en verkoos daarom in de wijk te blijven en geld te verdienen. Zelfs al had hij willen vertrekken, dan nog had hij hiervoor geen geld en moest hij terugkeren naar zijn werk. Onmiddellijk nadat de terroristen tot daden overgingen, meer bepaald door B. en diens dochter aan te vallen, besloten verzoekende partijen het land te verlaten. Wanneer hij werd bedreigd voelde verzoeker zich weliswaar in gevaar maar beseftte hij niet dat Ansar Al Islam tot daden kon overgaan.

Aangaande de verwarring over de naam van de groepering benadrukken verzoekende partijen dat Ansar Al Islam en Ansar al Sunna dezelfde groep zijn. De ondervrager stelde over de naam geen vragen en het is niet aan verzoeker om vooruit te lopen op eventuele twijfels van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS). Het is niet verwonderlijk dat verzoeker en verzoekster niet dezelfde naam gebruikten omdat verzoeker de oude naam bleef gebruiken. Per vergelijking wijzen verzoekende partijen erop dat de term Arbitragehof nog steeds wordt gebruikt voor het Grondwettelijk Hof.

Verzoekende partijen stellen verder dat verzoeker wel contact trachtte te maken met B. Na de aanval had hij hiermee onmiddellijk contact. Beide vreesden echter voor hun leven en verkozen niet te zeggen waar zij waren. Verzoeker gaf zij neef opdracht om zich te gaan informeren bij de broer van B. Deze laatste verduidelijkte dat B. in Turkije was. Het is dus normaal dat contact leggen moeilijk is.

Verzoekende partijen houden vol een gegronde vrees voor vervolging te hebben in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève, gelet op hun relaas en op de verslagen die bij het verzoekschrift worden gevoegd. Volgens hen is de vraag die gesteld moet worden: *“Kan men uitsluiten rekening houdend met het geheel van bijzonderheden van onderhavige zaak, dat er geen enkele kans bestaat dat het risico op vervolging (...) zich niet materialiseert in het geval van een terugkeer naar het land van herkomst”*. Verder geven zij een algemene uiteenzetting inzake de bewijslast inzake asielaanvragen, en dit onder verwijzing naar Franstalige rechtspraak van de RvV en van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen en de *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié* van UNHCR.

In ondergeschikte orde stellen verzoekende partijen dat zij overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus, enerzijds omdat zij bij terugkeer een reëel risico lopen op vervolging, foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen en anderzijds wegens een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van blind geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Waar het CGVS verwijst naar het Cedoca-verslag van 5 januari 2012 in het administratief dossier, voegen verzoekende partijen een aantal persartikels bij het verzoekschrift waaruit blijkt dat in Kirkuk de laatste maanden aanslagen plaatsvonden. Uit de bij het verzoekschrift gevoegde informatie van Amnesty International blijkt dat het risicovol is om terug te keren naar de provincie Kirkuk, dat het geweld in Irak een sterke toename kende sedert het vertrek van de Amerikaanse troepen op 20 december 2011 en dat er een politieke crisis is. In tegenstelling met wat het CGVS stelt vinden in Centraal-Irak niet enkel doelgerichte aanvallen plaats doch ook aanslagen die zonder onderscheid burgers raken. Verzoekende partijen leggen verscheidene documenten neer die dateren van na het voormelde Cedoca-verslag en waaruit blijkt dat de situatie in Kirkuk helemaal niet stabiel is. Het CGVS steunt zich op cijfers van Iraq Body Count inzake het aantal burgerslachtoffers doch men moet voorzichtig zijn met zulke cijfers daar deze geen melding maken van het aantal gewonden. Het aantal onrechtstreekse slachtoffers kan aanzienlijk zijn, zodat de cijfers niet nauwkeurig de situatie in Kirkuk weerspiegelen. Verzoekende partijen verwijzen verder naar recentere cijfers van Iraq Body Count en voegen deze bij het verzoekschrift. Hieruit blijkt dat in januari 2012 er meer doden waren dan in januari 2011.

Verzoekende partijen stellen dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet de inhoud van artikel 2 en 3 van het EVRM weergeeft, verwijzen naar rechtspraak van het EHRM over deze artikelen en betogen dat zij zich bevinden in een uitzonderlijke situatie van blind geweld, zodat hun loutere aanwezigheid op het grondgebied een reëel risico met zich meebrengt voor hun leven of fysieke integriteit, en dit ingevolge *“de situatie die in Bagdad woedt”*. Zij betogen, onder verwijzing naar de cijfers van Iraq Body Count, dat het niveau van geweld in Kirkuk een zodanige drempel heeft bereikt dat iedere persoon aldaar risico loopt het voorwerp te zijn van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het geweld heeft *“in een dichtbevolkte regio zoals Bagdad”* tot gevolg dat het aantal burgerslachtoffers, minstens het aantal gewonden, stijgt. De kans ontstaat dat eenieder geraakt kan worden, in zoverre de aanslagen niet altijd gericht zijn doch soms willekeurig zijn. Volgens verzoekende partijen zijn de criteria zoals gehanteerd door het EHRM vervuld en komt het bijgevolg gepast voor te oordelen dat er *“momenteel in Bagdad een situatie van blind geweld heerst die dermate hoog is dat het eenvoudige feit van aanwezigheid op het grondgebied een ernstige bedreiging vormt voor het leven van de burgeres”*.

Verzoekende partijen verwijzen naar een Franstalig arrest van de RvV waarin de betrokkene, eveneens Iraakees, net als hen dreigbrieven ontving en gewerschoten incasseerde en waarin aan deze persoon

de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Zij achten het gepast de redenering van voormeld arrest bij analogie toe te passen.

In uiterst ondergeschikte orde vragen verzoekende partijen, verwijzende naar hun hoger gedane uiteenzetting, de vernietiging van de bestreden beslissing. Zij merken in dit kader op dat de antwoorden sterk afhangen van de gestelde vragen en de nadruk waarmee de interviewer bij het CGVS precieze antwoorden tracht te bekomen. Stelt deze zich tevreden met de antwoorden, dan zal verzoeker zich niet geroepen voelen grondiger te antwoorden. De redenen in de bestreden beslissing geven trouwens blijk van *“bepaalde lacunes binnen het CGVS”*. Daarnaast laat de informatie in het dossier, los van de vraag naar geloofwaardigheid, veronderstellen dat verzoeker gevaar loopt op reële schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming, een element dat onvoldoende werd onderzocht door verweerder.

2.2.1. Artikel 48 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden”*. Verzoekende partijen beargumenteren niet *in concreto* hoe het voornoemde, op algemene wijze geformuleerde wijze artikel door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Verzoekende partijen baseren hun vrees voor vervolging op het gegeven dat verzoeker en diens zakenpartner, B. ingevolge hun beroepsactiviteiten werden bedreigd en vervolgd door een terroristische groepering. Verzoeker bleek in dit kader echter niet in staat om de inhoud weer te geven van de kopieën van de twee dreigbrieven die hij zelf neerlegde ter staving van zijn relaas (administratief dossier, stuk 14: documenten). Redelijkerwijze mag nochtans worden verwacht dat hij bij machte zou zijn om deze inhoud op een duidelijke, gedetailleerde en correcte wijze uiteen te zetten. Het ontvangen van de twee dreigbrieven vormt immers een cruciaal en centraal element in het asielrelaas van verzoekende partijen. Desalniettemin verklaarde verzoeker, gevraagd of zijn familie in de dreigbrieven werd bedreigd, bij het CGVS verkeerdelijk: *“In de tweede wel, ik en mijn gezin (...) In de eerste denk ik niet”* en beweerde hij ten onrechte dat in de tweede dreigbrief stond dat zijn kinderen zouden worden ontvoerd. In de tweede dreigbrief wordt over zijn familie immers met geen woord gerept, en dit in tegendeel met de eerste dreigbrief. Tevens stelde verzoeker ten onrechte dat in de tweede dreigbrief sprake zou zijn van het feit dat hij zou worden ontvoerd (administratief dossier, stuk 4, p.15-16). Dat ‘wraak’ voor hem synoniem is voor ‘ontvoering’ kan daarbij bezwaarlijk worden aanvaard. Daarenboven verklaarde verzoeker herhaaldelijk foutief dat de naam van de op de dreigbrieven vermelde groepering Ansar al Sunna is daar waar Ansar al Islam de hierop vermelde naam is. Verzoeker stipte weliswaar met recht aan dat beide namen van dezelfde groepering zijn, gezien de groepering Ansar al Sunna in 2007 haar naam veranderde in Ansar al Islam (administratief dossier, stuk 4, p.22; stuk 15: landeninformatie), doch dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij verkeerdelijk aangaf dat de naam Ansar al Sunna, hetzij de oude naam van de groepering, op de neergelegde dreigbrieven wordt vermeld. Gevraagd van welke

groepering deze brieven kwamen, antwoordde hij immers: *“ansar al sunna. staat er”*. Voorts verklaarde hij in duidelijke bewoordingen: *“(...) ansar al sunna is hetzelfde als ansar al islam op de brief staat ansara al sunne”* (administratief dossier, stuk 4, p.16, 22). Dit alles klemt overigens nog des te meer daar verzoeker in de vragenlijst, en dit in strijd met zowel zijn verklaringen bij het CGVS als de werkelijke inhoud van de neergelegde dreigbrieven, beweerde dat de inhoud van de twee door hem ontvangen dreigbrieven hetzelfde was (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst, p.3). Dat verzoeker, zoals verzoekende partijen aanvoeren in het verzoekschrift en zoals hij eveneens reeds opwierp bij het CGVS, niet goed zou kunnen lezen, kan ter verklaring van het voorgaande niet worden aangenomen. Hij verklaarde immers niet analfabeet te zijn doch stelde dat hij vijf jaar naar school ging (*ibid.*, p.1). Voorts gaf hij aan drie talen te spreken, was hij zaakvoerder van een groothandel in voedingswaren en stelde hij dat hij in het kader van zijn beroepsactiviteit zelf bons opmaakte voor de klanten (administratief dossier, stuk 4, p.3, 5-6, 8). Dat hij over onvoldoende leesvaardigheid zou beschikken om de inhoud van de dreigbrieven correct weer te geven kan dan ook niet worden aangenomen. Hoe dan ook kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij, zelfs indien hij deze niet kon lezen, zich terdege zou hebben geïnformeerd omtrent de inhoud van deze documenten op het ogenblik dat hij en zijn zakenpartner werden bedreigd gelet op de mogelijke impact van deze brieven op zijn levensloop, minstens dat hij dit zou hebben gedaan naar aanleiding van zijn asielaanvraag.

De door verzoeker geschetste gang van zaken nadat hij in mei en juni 2011 een dreigbrief ontving is bovendien manifest onaannemelijk. Uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissingen blijkt dat verzoeker en zijn zakenpartner, B. elk twee dreigbrieven hebben ontvangen doch zij zouden deze niet ernstig hebben genomen en gewoon hun werk hebben verdergezet. Slechts na de beschieting van B. en diens dochter zouden verzoeker en zijn gezin het huis hebben verlaten maar zelfs dan bleef de winkel nog open en handelden verzoekers werknemers alle zaken af. Gezien de inhoud van de dreigbrieven en de groepering waarvan zij uitingen is voormelde gang van zaken verwonderlijk. In de eerste dreigbrief werden verzoeker en zijn gezin immers expliciet met de dood bedreigd en in de tweede dreigbrief werd verzoeker ervan op de hoogte gebracht dat hij zou worden gedood en dat dit vonnis zo snel mogelijk, binnen een paar dagen zou worden uitgevoerd. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij ervan op de hoogte was dat de groepering achter de dreigbrieven verantwoordelijk was voor het ontvoeren en vermoorden van onschuldige mensen en aanslagen pleegde. Dat hij en zijn zakenpartner desondanks de dreigementen niet serieus namen, doch hun werkzaamheden gewoon voortzetten en in huis bleven en er daarbij vanuit gingen dat dit niet zo riskant was voor hun leven en dat deze groepering geen zodanig gevaar vormde dat zij zouden worden gedood, is in het geheel niet plausibel (*ibid.*, p.9-11, 17-18). Evenmin is het plausibel dat verzoeker, zoals deze aanhaalt in het verzoekschrift, niet zou hebben beseft dat Ansar al Islam tot daden kon overgaan, en dit gelet op zijn voormelde verklaringen en de informatie in het dossier omtrent de activiteiten van deze groepering (administratief dossier, stuk 15: landeninformatie).

Het is evenmin aannemelijk dat verzoeker en zijn zakenpartner zich in het kader van hun beslissing om te blijven verder werken ondanks de jegens hen geuite doodsbedreigingen niet hebben geïnformeerd aangaande de vraag of andere winkeliers vergelijkbare bedreigingen hadden ontvangen. Verzoeker gaf aan niet te weten of andere winkeliers dreigbrieven ontvingen en stelde zich hierover niet te durven uitspreken (administratief dossier, stuk 4, p.15). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker en zijn zakenpartner zich hierover zouden hebben bevraagd daar zij op deze wijze het risico konden inschatten dat was verbonden aan een verderzetting van hun beroepsactiviteiten.

Verzoeker bleek bovendien niet op de hoogte omtrent de inhoud van de kopie van de overlijdensakte die werd neergelegd ter staving van het incident op 26 juni 2011 waarbij zijn collega B. en diens dochter werden beschoten. Wanneer werd gevraagd of iemand naar aanleiding van dit incident de politie inlichtte of aangifte deed, ontkende hij dit immers eenduidig. Vervolgens gevraagd of de politie ter plaatse kwam na de beschieting, gaf verzoeker aan: *“Dat weet ik niet, normaal gesproken wel maar ze doen toch niets”* (administratief dossier, stuk 4, p.13). Nochtans blijkt uit de inhoud van de neergelegde kopie van de overlijdensakte van de dochter van B. duidelijk dat de politie wel degelijk op de hoogte was van haar overlijden en dit onderzocht. Het was immers het politiekantoor van Azadi dat dit overlijden, in hoedanigheid van onderzoeksinstantie, aangaf (administratief dossier, stuk 14: documenten).

De commissaris-generaal motiveert bovendien met recht dat het uiterst bevreemdend is dat verzoeker, ondanks dat hij nog verschillende malen contact zou hebben gehad met B. na diens beschieting, niet wist waar deze in de periode na de beschieting verbleef, dat hij niet wist wanneer deze Irak zou hebben verlaten en dat hij niet weet waar B. zich momenteel zou bevinden (administratief dossier, stuk 4, p.4, 9, 11). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij meer informatie zou kunnen verstrekken over zijn

zakenpartner, met wie hij zes jaar lang zou hebben samengewerkt, die net als hem en omwille van dezelfde redenen zou zijn bedreigd en in dit kader gewond zou zijn geraakt en zijn dochter zou hebben verloren. Dat hij dit niet kan klemten nog des te meer daar hij anderzijds wel in staat was om de kopieën te bekomen van de identiteitsdocumenten en voedselkaart van B., alsmede van het ziekenhuisattest op diens naam en de overlijdensakte van zijn dochter.

Het geheel van de voormelde vaststellingen volstaat om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekende partijen.

Het algemene betoog van verzoekende partijen dat de antwoorden sterk afhangen van de gestelde vragen en dat de motivering blijkt geeft van *“bepaalde lacunes binnen het CGVS”*, zonder ook maar enigszins te duiden waar de vraagstelling hun antwoorden zou hebben beïnvloed, zonder te preciseren waar en welke lacunes zich zouden voordoen en zonder uit te werken dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden beslissing, kan geenszins afbreuk doen aan de voormelde, concrete vaststellingen.

De neergelegde documenten vermogen evenmin afbreuk te doen aan het voorgaande (administratief dossier, stuk 14: documenten). De documenten die verzoekende partijen neerlegden ter ondersteuning van hun concrete asielmotieven, meer bepaald de twee dreigbrieven, de verklaring van hun burens en de documenten op naam van deze burens, de leveringsbons, het ziekenhuisattest en de documenten op naam van B. en de overlijdensakte van diens dochter, worden slechts neergelegd in kopie zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden gehecht. De overige documenten vormen slechts een aanwijzing voor de identiteit, de herkomst, de familiale situatie en het (professionele) profiel van verzoekende partijen, dewelke *in casu* niet worden betwist.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Voor zover verzoekende partijen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de elementen aan de grondslag van hun asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub 2.2.4.* vastgestelde ongelooftwaardigheid van dit relaas.

Daar waar verzoekende partijen verwijzen naar het Franstalige arrest nr. 60 258 van 26 april 2011 van de RvV, dient te worden opgemerkt dat aan arresten van de RvV geen precedentwaarde kan worden gehecht. Hoe dan ook tonen verzoekende partijen niet aan dat hun situatie vergelijkbaar is met deze van de persoon die het voorwerp uitmaakte van voornoemd arrest, wiens professionele profiel aan de basis lag van de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Verzoekende partijen verwijzen voorts naar rechtspraak van het EHRM en van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) en betogen dat in hun hoofde aan de in deze rechtspraak gestelde criteria is voldaan. Uit rechtsoverweging 43 van het door verzoekende partijen aangehaalde arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), in samenhang gelezen met rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging. Zoals het Hof aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, dat de omzetting naar Belgisch recht is van artikel 15, c) van de richtlijn, voorziet in de aldus vereiste bescherming al is volgens dit artikel van de vreemdelingenwet een ernstige bedreiging van het leven of de persoon voldoende en niet, zoals in artikel 15 van de richtlijn, van een ernstige en *individuele* bedreiging van het leven of de persoon. Artikel 15, c) van de richtlijn moet autonoom worden uitgelegd en mist toepassing indien de mate van

willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict minder hoog is dan in de hiervoor bedoelde uitzonderlijke situatie. De desbetreffende vreemdeling kan in dat geval, gezien de rechtsoverwegingen 39 en 40, aan artikel 15 a) en b) van de richtlijn wel aanspraak op bescherming ontlenen, indien hij erin slaagt aannemelijk te maken dat hij specifiek wordt bedreigd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. In dit geval voorziet artikel 48/4, § 2, a) en b) in de vereiste bescherming.

De vraag die *in casu* dient te worden gesteld is of in Irak in het algemeen en in Kirkuk (en dus niet in Bagdad, zoals verzoekende partijen herhaaldelijk aangeven in het verzoekschrift) in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Hoewel de situatie aldaar ernstig en zorgelijk blijft en het geweld er, zoals verzoekende partijen terecht aanstippen, in de nasleep van het vertrek van de Amerikaanse troepen in de maand januari 2012 een korte opflakking kende, is de Raad op basis van het geheel van de in het dossier voorhanden zijnde informatie, meer bepaald de landeninformatie in het administratief dossier (stuk 15), de bij het verzoekschrift gevoegde informatie en persartikels (rechtsplegingdossier, stuk 1) en de updates van de landeninformatie in het administratief dossier die door verweerder bij de nota worden gevoegd (rechtsplegingsdossier, stuk 5), van oordeel dat er in Irak en Kirkuk actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Dit blijkt overigens tevens uit de verklaringen van verzoekende partijen zelf. Zowel verzoeker als verzoekster verklaarde immers uitdrukkelijk dat zij in Kirkuk, naast de door hen aangevoerde feiten in het kader van hun asielrelaas, geen problemen kenden met hun autoriteiten en medeburgers en er evenmin problemen van algemene aard ondervonden (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst, p.3; stuk 11b, vragenlijst, p.3). Verzoekster stelde voorts dat al haar familieleden nog in Kirkuk wonen. Zij staat met hen nog in contact doch maakte nergens melding van het gegeven dat zij aldaar problemen zouden kennen ingevolge de algemene veiligheidssituatie of om andere redenen (administratief dossier, stuk 4b, p.3). Ook verzoekers ouders, zus en oom wonen nog in Kirkuk en kennen er, zo blijkt uit verzoekers verklaringen, geen problemen (*ibid.*, stuk 4, p.4).

In dit kader kan volledigheidshalve eveneens worden verwezen naar de rechtspraak van het EHRM. Ten aanzien van de situatie in Irak in zijn algemeenheid oordeelde het ERHM op 20 januari 2009 (*F.H. v. Sweden*, nr. 32621/06) dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie er nog steeds onveilig en problematisch was, deze niet zo ernstig was dat de betrokken vreemdeling enkel vanwege een terugkeer naar zijn land reeds een risico liep op een behandeling die een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (§93). In een beslissing van 8 november 2011 (*Agalar v. Norway*, nr. 55120/09, <http://hudoc.echr.coe.int/sites/eng/pages/search.aspx?i=001-107658>) oordeelde het EHRM dat de veiligheidssituatie in de provincie Kirkuk in het bijzonder evenmin zo ernstig was dat de betrokkene aldaar louter ingevolge een terugkeer naar zijn regio van herkomst een reëel risico liep op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Bovendien handhaafde het EHRM de voormelde rechtspraak inzake de algemene veiligheidssituatie in Irak en Kirkuk uitdrukkelijk in een arrest van 7 februari 2012 (*Al Hamdani v. Bosnia and Herzegovina*, nr. 31098/10, §50).

In acht genomen hetgeen voorafgaat, tonen verzoekende partijen, mede gelet op de overige elementen in het administratief dossier, niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS